

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobkyně: **NET and GAMES a.s.**, IČO 28330633
sídlem Bednářova 621/29, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha 1

za účasti osoby zúčastněné na řízení: Statutární město Přerov, se sídlem Bratrská 709/34, Přerov,
o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 22. 7. 2015, č. j. MF-51474/2017/34/2901-RK,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra financí ze dne 22. 7. 2015, č. j. MF-51474/2014/34/2901-RK ve III. výroku a rozhodnutí ministerstva financí ze dne 3. 6. 2014, č. j. MF-62788/2013/34-3 ve II. výroku, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 37 067 Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Milana Vašíčka, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo financí (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 3. 6. 2014, č.j. MF-62788/2013/34-3 zrušilo v *I. výroku* svoje rozhodnutí ze dne 2. 11. 2009, č. j. 34/67927/3/2009, a to v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry dle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „loterijní zákon“), prostřednictvím Centrálního loterního systému KAJOT VLT, model: DOUBLE TRONIC, výrobní číslo: 9110308000826 a 9111207003139 na adrese Jižní čtvrt' 3/11, Přerov; ve *II. výroku* svoje rozhodnutí ze dne 2. 11. 2009, č. j. 34/67927/3/2009, a to v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry dle § 50 odst. 3 loterijního zákona, prostřednictvím Centrálního loterního systému KAJOT VLT, model: DOUBLE TRONIC, výrobní číslo: 9110708004861 a 9110708004862, na adrese Kozlovská 3142/33a, Přerov (dále jen „loterijní povolení“).
2. Ke zrušení loterijních povolení přistoupil žalovaný dle § 43 odst. 1 loterijního zákona z důvodu jejich rozporu s obecně závaznou vyhláškou města Přerov č. 6/2011, o stanovení míst, na kterých mohou být provozovány loterie a jiné podobné hry (dále též „loterijní vyhláška“ či „OZV“).
3. Ministr financí (dále jen „ministr“ nebo „rozkladový orgán“) v napadeném rozhodnutí v *I. výroku* zrušil prvostupňové rozhodnutí ministerstva financí ze dne 3. 6. 2014, č.j. MF-62788/2013/34-3 ve výroku I. v části interaktivního videoloterního terminálu, model DOUBLE TRONIC, výrobní číslo 9110308000826 a řízení v této části zastavil, ve *II. výroku* zrušil rovněž rozhodnutí ministerstva financí ze dne 3. 6. 2014, č.j. MF-62788/2013/34-3 ve výroku I. v části interaktivního videoloterního terminálu, model DOUBLE TRONIC, výrobní číslo 9111207003139 a řízení v této části zastavil; ve *III. výroku* rozklad proti *II. výroku* rozhodnutí ministerstva financí ze dne 3. 6. 2014, č.j. MF-62788/2013/34-3 zamítl a rozhodnutí ve *II. výroku* potvrdil.
4. Ministr v rozhodnutí konstatoval, že žalovaný vyšel ze skutečnosti, že správní orgány jsou povinny vycházet ze skutkového a právního stavu rozhodného v době vydání rozhodnutí. V daném případě bylo proto nutno posoudit rozpor dotčeného povolení s aktuálně účinnou obecně závaznou vyhláškou. Ohledně vad loterijní vyhlášky ministr žalobkyni sdělil, že dozor nad právo tvorbou obcí patří do působnosti Ministerstva vnitra. Žalovaný tak nebyl oprávněn přezkoumávat její zákonnost. Ministr rovněž odkázal žalobkyni na nález ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v rámci něhož Ústavní soud aproboval pravomoc obcí regulovat obecně závaznou vyhláškou umístění interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „VLT“).
5. Ve vztahu k povolení k interaktivnímu videoloternímu terminálu, model DOUBLE TRONIC, výrobní číslo 9110308000826 ministr uvedl, že specifikované technické zařízení na adrese Jižní čtvrt' 3/11, Přerov je v souladu s OZV č. 6/2011, v pozdějším znění, proto ruší rozhodnutí ve výroku I. v části týkající se interaktivního videoloterního terminálu, model DOUBLE TRONIC, výrobní číslo 9110308000826 a správní řízení týkající se této části výroku I. napadeného rozhodnutí zastavuje.
6. Závěrem ministr rovněž uvedl, že z úřední činnosti bylo zjištěno, že povolení k provozování interaktivního videoloterního terminálu, model DOUBLE TRONIC, výrobní číslo 9111207003139, na adrese Jižní čtvrt' 3/11, Přerov, bylo již zrušeno

rozhodnutím ministerstva financí ze dne 5. 9. 2014, č.j. MF-61964/2014/34-2, proto správní řízení týkající se této části výroku I. napadeného rozhodnutí zastavuje.

7. Žalobkyně napadá rozhodnutí ministra i ministerstva a to pro nezákonnost. Námitky žalobkyně lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
8. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobkyně, že žalovaný neměl k loterijní vyhlášce přihlížet, protože u zákona č. 300/2011 Sb., jenž byl údajným podkladem pro vydání loterijní vyhlášky, nebyl dodržen notifikační proces předpokládaný směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES, tedy zákon je nepoužitelný a právně nevynutitelný. Konflikt unijního a vnitrostátního práva je nutné řešit tak, že rozhodující orgán neaplikuje vadný právní předpis a dá aplikační přednost unijnímu předpisu. Pokud by soud nepřijal tento závěr, žalobkyně soudu navrhuje předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“) k vyjasnění dodržení notifikačního procesu.
9. *Ve druhém žalobním bodu* namítá žalobkyně porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, protože žalobkyni nebyl ve smyslu rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. 1. 2015, č. 65681/13, *Vékony proti Maďarsku*, stanoven přiměřený čas, aby se mohla přizpůsobit nové situaci. Stejný závěr žalobkyně dovozuje i z rozsudku SDEU ze dne 11. 6. 2015, C-98/14. Došlo tak k zásahu do principu právní jistoty a ochrany legitimního očekávání a do práva na vlastnictví ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 11 Listiny základních práv a svobod.
10. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že pokud žalovaný nebyl oprávněn posoudit zákonnost loterijní vyhlášky, měl dát podnět k zahájení řízení Ministerstvu vnitra. Nezákonnost vyhlášky spatřuje žalobkyně v tom, že nebyl učiněn dostatečně kvalifikovaný a odůvodněný úsudek a žalovaný nezákonný a neústavní předpis. Dle žalobkyně došlo k nepřiměřenému omezování podnikatelské činnosti. Poukazuje na střet svobodného podnikání a osobní svobody na jedné straně a ochrany sociálně slabých a negativních vlivů hazardu na straně druhé. Kvituje, že je nutné určité jedince chránit, ale považuje za omezování svobody, pokud jsou chráněni dospělí svéprávní lidé, kteří jsou schopni posoudit následky svého jednání. K takové situaci dochází plošnými zákazy loterií bez ohledu na jejich konečný dopad. Poukazuje i na stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 9. 2014, podle něhož mají obce zvažovat, zda jimi zvolená podoba regulace naplňuje princip proporcionality, není diskriminační a nenarušuje hospodářskou soutěž více, než je nezbytné k dosažení cílů. Žalobkyně upozorňuje, že v předmětném případě byly určeny pouze jednotlivé adresy, aniž by bylo zřejmé kritérium, dle kterého obec postupovala.
11. *Ve čtvrtém žalobním bodu* shledává žalobkyně za zásadní otázku, zda nedošlo regulací hazardu na území obcí k porušení čl. 34 SFEU, a proto navrhuje soudu, aby položil Soudnímu dvoru předběžnou otázku, zda tuzemská právní úprava představuje omezení volného pohybu zboží.
12. V písemném vyjádření ze dne 2. 11. 2015 žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že zahájil správní řízení o zrušení loterijních povolení na základě obecně závazné vyhlášky města Přerova č. č. 6/2011 ve znění vyhlášky č. 3/2012. Žalovaný se obsáhle vyjadřuje k tomu, že zákon č. 300/2011 Sb. byl podroben notifikační proceduře. K § 50 odst. 4 loterijního zákona přitom neměl nikdo připomínky. Uzavírá, že citované ustanovení bylo přijato v souladu s požadavky evropského práva. Ke zrušení loterijních povolení by došlo i při neexistenci zákona č. 300/2011 Sb., k čemuž žalovaný odkazuje na judikaturu

Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Možnost místní regulace hazardních her není v rozporu s uniijním právem. Regulace hazardních her je na komunální úrovni otázkou místního pořádku, která spadá do samostatné působnosti obcí, a proto je taková regulace garantována ústavně. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že napadené rozhodnutí má veškeré náležitosti a není nepřezkoumatelné. Loterijní povolení byla zrušena pro rozpor s loterijní vyhláškou. Rušení loterijních povolení dle § 43 loterijního zákona není protiústavním nebo protizákonným postupem. Provozovatelé hazardních her si musí být vědomi, že pokud v průběhu provozu zařízení nastanou okolnosti vylučující jejich provoz, mohou být svých loterijních povolení zbaveni. Pokud by žalovaný narušil loterijní povolení, která jsou v rozporu s obecně závaznými vyhláškami obcí, zasahoval by do ústavního práva obcí na samosprávu.

13. Ohledně loterijní vyhlášky žalovaný uvádí, že není oprávněn přezkoumávat její zákonnost, přičemž žalovanému není známo, že by loterijní vyhláška byla shledána nezákonnou. Ve vztahu k námitce nesprávné aplikace OZV žalovaný zdůraznil, že přechodné ustanovení OZV se nadále vztahuje výhradně pouze na výherní hrací přístroje, nikoli již na interaktivní videoloterní terminály, jak nesprávně uvádí žalobkyně. Regulační úmysl města je zřejmý. Nadto žalovaný uvádí, že žalobkyni nic nebrání v podání nové žádosti na relevantních adresách, bude-li žádost splňovat veškeré podmínky loterního zákona, správní orgán jí vyhová. V závěrečné části vyjádření se žalovaný obsáhle vyjadřuje k judikatuře SDEU, Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu. V ní poukazuje na skutečnost, že legislativní změny týkající se podnikání nejsou vyloučeny a že provozovatelům loterií nepřislušelo legitimní očekávání, že by jejich podnikání nemohlo být předmětem komunální regulace.
14. V replice ze dne 2. 12. 2015 žalobkyně rozporuje závěr žalovaného, že řádně proběhl notifikační proces zákona č. 300/2011 Sb. a opakuje, že žalovaný měl dát podnět Ministerstvu vnitra k přezkumu loterijní vyhlášky. Jelikož tak neučinil, zatížil svůj procesní postup nezákonností, která sama odůvodňuje zrušení rozhodnutí. Žalobkyně také namítá, že § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „obecní zřízení“), neumožňuje regulaci loterií, a právě proto zákonodárce přijal § 50 odst. 4 loterijního zákona. Poté co bylo loterijní povolení vydáno, žalobkyně prováděla investice v dobré víře ve správní rozhodnutí. Přitom v daném roce ještě neexistovala citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, obecně závazné vyhlášky obcí regulující loterie ani zmocňovací ustanovení k jejich vydávání. Legitimní očekávání provozovatelů loterií tak byla podstatně vyšší než dnes. Žalobkyně má za to, že město Přerov nemá zájem na regulaci povolení, ale má zájem pouze na zamezení vzniku nových loterií. Posouzení loterijní vyhlášky mělo být základem pro úsudek ohledně její aplikovatelnosti. Omezení loterií může být v jistých případech omezením volného pohybu služeb dle čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) při neexistenci přechodného období. Jelikož nebylo přechodné období jasně stanoveno, došlo k porušení citovaného ustanovení.
15. Přípisem ze dne 17. 5. 2017 sdělilo Statutární město Přerov soudu, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.
16. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 9. 2017, čj. 3 Af 47/2015-82 žalobu zamítl a nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení. Ohledně otázky notifikačního procesu zákona č. 300/2011 Sb. uvedl, že i pokud by nebyl zákon č. 300/2011 Sb. vynutitelný, loterní vyhláška by obstála na základě § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění účinném od 1. 1. 2003 (dále jen „obecní zřízení“). Ohledně námitek

porušení základních lidských práv a svobod odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, z níž plyne pravomoc obcí regulovat loterie a jiné podobné hry, a naopak povinnost žalovaného k takovým obecně závazným vyhláškám přihlížet a přistupovat ke zrušení vydaných povolení podle § 43 zákona o loteriích. Vzhledem k absenci jakéhokoliv unijního prvku shledal zdejší soud argumentaci judikaturou SDEU jako bezpředmětnou. Za účelem posouzení loterní vyhlášky si soud vyžádal od města Přerov vyjádření a zaslání všech relevantních podkladů. Z nich vyplynulo, že výběr konkrétních povolených adres proběhl teritoriálně, s cílem snížení počtu provozoven tak, aby herny nebyly provozovány do vzdálenosti 89 metrů od školských zařízení. Z grafického znázornění lokality soud ověřil, že provozovna na adrese Kozlovská 3142/33a, Přerov se nachází v blízkosti mateřské i základní školy. Na základě vyjádření města Přerov dospěl k závěru, že loterní vyhláška sleduje legitimní cíl spočívající v eliminaci negativních jevů, které se pojí s prostředím výherních hracích zařízení. Vyloučil možnou diskriminační povahu a OZV shledal souladnou se zákonem. Ohledně možného porušení práva EU dospěl k závěru, že jeho zkoumání by mělo význam pouze v případě, pokud by zde byl určitý unijní prvek.

17. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 5. 2019, č. j. 9 As 323/2017 – 61 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2017 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.
18. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku upozornil na skutečnost, že účastníci řízení musí mít možnost seznámit se s jakýmkoliv pro věc zásadními argumenty v rozsahu nezbytném pro to, aby na ně byli schopni adekvátně reagovat a poté vytkl Městskému soudu v Praze, že nezaslal vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobkyni před jednáním, aniž by mu v tom bránila jakákoliv objektivní překážka. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že popsáním postupem Městský soud v Praze porušil povinnost vyplývající z práva na spravedlivý proces a zavázal zdejší soud, aby v dalším řízení byl dán žalobkyni prostor vyjádřit se k poskytnutému vyjádření osoby zúčastněné na řízení, případně k možnému důkaznímu návrhu.
19. Městský soud v Praze v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyzval osobu zúčastněnou na řízení, aby se znovu vyjádřila k žalobním námitkám, konkrétně k námitkám obsaženým v kasační stížnosti, které se týkají tvrzené diskriminační povahy loterijní vyhlášky.
20. V přípisu ze dne 27. 6. 2019 osoba na řízení zúčastněná sdělila soudu, že posuzovanou OZV došlo k další regulaci spočívající v zúžení okruhu lokalit, ve kterých mohou být provozovány loterie a jiné podobné hry. Touto regulací byla zrušena místa provozoven, u nichž platnost vydaných povolení k provozování VHP končila v průběhu roku 2012 nebo zde VHP nebyly již umístěny, přičemž se nacházely v blízkosti škol a školských zařízení do vzdálenosti 89 m. V jednom případě, přestože vzdálenost byla větší, bylo místo rovněž zrušeno, neboť VHP v této době zde umístěny již nebyly. Celkem se regulace dotkla 9 provozoven, tj. o 1 více než při předchozí regulaci dle Obecně závazné vyhlášky č. 6/2011 o stanovení míst, na kterých mohou být provozovány loterie a jiné podobné hry, jež nabyla účinnosti od 1. 1. 2012. Počet zrušených provozoven z této, v pořadí „třetí regulace“, byl tedy téměř totožný s počtem zrušených provozoven z „druhé regulace“, s čímž právě úzce souvisí délka zvolené vzdálenosti 89 m, neboť od roku 2009 bylo záměrem města Přerova regulovat na svém území provoz loterií a jiných podobných her postupnými kroky (nikoli tedy skokově), a to s cílem eliminace negativních jevů spojených s tímto

prostředím. Uvedená vzdálenost byla měřena z přímé vzdálenosti dotčených objektů měřené tzv. vzdušnou čarou, tj. od místa vchodu do provozovny ke vchodu jednotlivých druhů škol či školských zařízení s nimi bezprostředně souvisejících, tj. zařízení školního stravování. Tato zařízení byla vybrána cíleně se snahou města o vytěsnění provozu loterií a jiných podobných her z jejich blízkosti, neboť je zde zabezpečován pravidelný vzdělávací program pro děti a mládež (tedy osob snadno ovlivnitelných či duševně nevyzrálých) a jsou vytvářeny podmínky pro jejich rozvoj. U zbývajících 38 provozoven, kterých se regulace nedotkla, vzdálenost byla větší než 89 m. Dětský domov je na území města Přerova jeden, a to s kapacitou 24 dětí a nachází se mimo jeho centrum, v klidné části města na ul. Sušilova 2392/25. Děti zde jsou rozděleny do 3 rodinných skupin, přičemž jejich povinná školní docházka a středoškolské studium probíhá v různých školách na území města Přerova, tudíž do okruhu pro měření vzdálenosti vzhledem k této skutečnosti nebyl zahrnut. Provozovna na adrese Želatovská 325/2 není ve vzdálenosti 65 m od dětského domova (patrně na základě sdělení žalobkyně), nýbrž se jedná zřejmě o provozovnu na adrese Jungmannova 1463/1 (restaurace ORLICE) a vzdálenost od dětského domova nebyla měřena. Provozovna na adrese Želatovská 325/2 (restaurace HANÁ) se nacházela ve vzdálenosti 94,6 m od základní školy. Regulace provozoven provedená Obecně závaznou vyhláškou č. 3/2012 tedy reflektovala vzdálenost od škol na území města Přerova, které v rámci vzdělávací soustavy uskutečňují vzdělávání podle vzdělávacích programů, a školských zařízení poskytujících služby a vzdělávání, a které doplňují nebo podporují vzdělávání ve školách nebo s nimi přímo souvisejí (jednalo se o zařízení školního stravování). Do okruhu uvedených vzdělávacích institucí tedy dětský domov (i s ohledem na důvody uvedené výše) nespadal.

21. K doplnění vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobkyně v přípise ze dne 27. 6. 2019 uvedla, že ačkoliv cílem posuzované OZV má být eliminace negativních jevů spojených s prostředím provozování loterií a jiných podobných her (z tohoto důvodu byly vybrány školy a školská zařízení do vzdálenosti 89 metrů) nebylo toto pravidlo aplikováno na všechny subjekty stejně. Důvodem výběru zařízení mělo být, že zabezpečují pravidelný vzdělávací program pro děti a mládež (tedy osob snadno ovlivnitelných či duševně nevyzrálých). Ve vyjádření osoby zúčastněné na řízení však absentuje informace o tom, jak dospěla ke vzdálenosti právě 89 metrů, navíc proč bylo zvoleno dle žalobkyně nevhodné měření tzv. vzdušnou čarou. Pokud účelem osoby zúčastněné na řízení byla ochrana dětí a mládeže jako snadno ovlivnitelné či duševně nevyzrálé osoby, pak měl být zahrnut do této ochrany i dětský domov, neboť dětský domov pečuje o děti podle jejich individuálních potřeb, kdy ve vztahu k dětem plní zejména úkoly výchovné, vzdělávací a sociální. Do dětského domova mohou být umístěny děti ve věku zpravidla od 3 do nejvýše 18 let. Účelem dětského domova je zajišťovat péči o děti s nařízenou ústavní výchovou. Z tohoto důvodu shledává žalobkyně argument osoby zúčastněné na řízení, že se rozhodla dětský domov nezařadit do okruhu měření vzdáleností z toho důvodu argument, že povinná školní docházka a středoškolské studium probíhá v různých školách na území města Přerova, za lichý. Dle žalobkyně nelze dětský domov vyřadit z tohoto výčtu zařízení pouze z toho důvodu, že výuka probíhá mimo prostory dětského domova. Při cestě do školského zařízení chodí okolo provozovny na adrese Jungmannova 1463/1, Přerov, která je vzdálena vzdušnou čarou od dětského domova 65 metrů. Ohledně vzdálenosti provozovny na adrese Želatovská 325/2, Přerov nesouhlasí žalobkyně se vzdáleností 94,6 metrů od základní školy. Dle žalobkyně je dle určeného měření osoby zúčastněné na řízení skutečná délka pouze 79 metrů. Je totiž nutno brát v potaz nejbližší vchod do budovy k

nejbližšímu vstupu do provozovny, neboť některé školy a jiná školská zařízení nemají pouze jeden vstup, ale mají jich více, a proto minimálně u dvou provozoven došlo k porušení pravidla stanoveného osobou zúčastněnou na řízení, že bude ochraňovat děti a mládež před provozováním loterií a jiných podobných her, kdy budou provozovny vzdáleny 89 metrů od školských a jiných zařízení. Z uvedeného důvodu byl proto výběr míst osobou zúčastněnou na řízení diskriminační a účelový, neboť nebyla dodržena stanovená pravidla, která doposud nebyla dostatečně odůvodněna. Nadto zvolený způsob měření je sám o sobě diskriminační, neboť nezohledňuje reálnou cestu do provozovny. Vymezením vzdálenosti vzdušnou čarou dochází k tomu, že není respektováno umístění budovy (provozovny) v daném území. Dle žalobkyně tedy posuzovaná OZV má diskriminační charakter, neboť zůstaly povoleny adresy, které nesplňují kritéria uvedená osobou zúčastněnou na řízení. Vzhledem k diskriminační povaze OZV ji nelze aplikovat a absentuje zde zákonný podklad pro zrušení povolení žalobkyně.

22. V přípisě ze dne 13. 8. 2019 osoba zúčastněná na řízení doplnila, že vzdálenost předmětné provozovny na adrese Kozlovská 3142/33a, Přerov, od mateřské školy je 46,5 m a od základní školy 162,5 m. Provozovna na adrese Jungmannova 1463/1 se nachází ve vzdálenosti 77,3 m od dětského domova a 47,7 m od školní jídelny dětského domova. Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí s žalobkyní, že měření vzdáleností provozoven od škol a školských zařízení tzv. vzdušnou čarou je diskriminační. Není racionální se domnívat, že by v daném případě mělo docházet k jakékoli diskriminaci některých provozovatelů při měření vzdálenosti tzv. vzdušnou čarou. Důvody pro stanovení hranice 89 m uvedlo město již ve vyjádření ze dne 27. 6. 2019 doručeném soudu téhož dne. Žalobkyně v replice chybně uvádí, že vzdálenost provozovny na adrese Želatovská 325/2, Přerov od základní školy je 79 metrů, správně činí 94,6 metrů od základní školy a byla měřena od vchodu do provozovny, ze které se vstupovalo do herny, ke vchodu základní školy (shodně jako u všech ostatních provozoven).
23. U ústního jednání, které se konalo dne 23. 8. 2019, setrvala žalobkyně na podané žalobě a žalovaná s odkazem na napadené rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby.
24. Žalobkyně upozornila, že většina senátů Městského soudu přerušila řízení, která se týkají rozhodnutí žalovaného vydaná ve věcech zrušení loterijních povolení a to s ohledem na skutečnost, že rozšířenému senátu NSS byl předložen návrh na posouzení otázky, zda se mohou provozovatelé loterií či jiných podobných her, jimž bylo správním orgánem odňato povolení k provozování těchto her na základě OZV obce, kteří prokáží, že mezi jejich zákazníky pravidelně patřili i státní příslušníci jiných členských zemí EU, dovolávat unijního práva, konkrétně ustanovení SFEU o svobodě pohybu služeb a k tomu se vztahující judikatury SDEU a zda má v řízení ve věcech, v nichž je přezkoumáváno rozhodnutí o zrušení povolení k provozování loterie či jiné podobné hry na základě OZV, obec, jež zmiňovanou vyhlášku vydala, postavení osoby zúčastněné na řízení. Ke dni jednání před městským soudem rozšířený senát NSS prozatím nerozhodl o uvedeném podnětu. Městský soud při vědomí toho, že některé jiné jeho senáty obdobná řízení přerušily, a vycházejí ze zásadní judikatury Ústavního soudu (včetně aktuálních usnesení II. ÚS 3284/17 a II. ÚS 3405/17) návrhu žalobkyně na přerušení řízení nevyhověl. Má za to, že jednak žádný unijní prvek nebyl žalobkyní tvrzen, což potvrdil i Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku pod bodem 33 a jednak pro posouzení dané věci byla vydána

poměrně konstantní judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývající z předchozích řízení obdobného charakteru.

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
27. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že nebyl dodržen notifikační proces v případě zákona č. 300/2011 Sb., a proto neměl žalovaný vůbec přihlížet k loterijní vyhlášce.
28. Soud shodně jako v rozsudku ze dne 20. 9. 2017 v této věci uvádí, že otázkou notifikace zákona č. 300/2011 Sb. se detailně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015-170 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), a navazující judikatuře. Nejvyšší správní soud se v daném případě ztotožnil s právním názorem krajského soudu, že „[...] *obecně závazná vyhláška města Litomyšl č. 1/2014 ob stojí i bez výslovného odkazu na § 50 odst. 4 loterního zákona, dle stěžovatelky neaplikovatelného. Jak totiž konstatoval Ústavní soud v nálezu týkajícím se obecně závazné vyhlášky města Františkovy Lázně, pravomoc obcí regulovat hazard na svém území vyvěrá přímo z § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), a není tak dokonce ani vázáno na konkrétní znění zákonného zmocnění v loterním zákoně [náleze ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (N 151/62 SbNU 315; 293/2011 Sb.)]*“⁴. Obdobně i v nyní posuzovaném případě není otázka notifikace zákona č. 300/2011 Sb. relevantní, protože i v případě, kdy by nebyl tento zákon vynutitelný, by loterijní vyhláška Statutárního města Přerova obstála i na základě § 10 písm. a) obecního zřízení. Duplicita kompetenčních ustanovení v obecním zřízení a loterijním zákoně nemá ve smyslu zásady, že *nadbytečné neškodí (superfluum non nocet)* hlubší význam. Námitka proto není důvodná. Pro úplnost soud dodává, že posouzení této námítky shledal kasační soud v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz bod 17 zrušujícího rozsudku).
29. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, konkrétně uvádí, že v daném případě došlo k porušení ochrany investic, legitimního očekávání a ochrany nabytých práv.
30. Městský soud v Praze nejprve v obecné rovině upozorňuje, že již Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, č. 293/2011 Sb., *Františkovy Lázně*, dovodil, že obce byly oprávněny regulovat hazardní hry již na základě § 10 písm. a) obecního zřízení. K tomu zdejší soud dodává, že pokud správní orgány vycházely z právních názorů Ústavního soudu, nelze převzaté názory považovat za protiústavní, protože je aproboval Ústavní soud, který je dle čl. 83 Ústavy České republiky orgánem ochrany ústavnosti. Jinými slovy, výklad norem ústavního pořádku Ústavním soudem je v České republice i s ohledem na čl. 89 odst. 2 Ústavy závazný a požívá vysoké argumentační síly.
31. Ze samotné věcné argumentace žalobkyně vyplývá, že neporozuměla závěrům nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13, č. 112/2013 Sb., *Klatovy*, zcela. Ústavní soud v daném nálezu v bodech 29 až 33 popisuje, že právo obcí regulovat vybraný hazard na svém území zaručovala Ústava a § 10 obecního zřízení již dávno před tím, než byla přijata novela loterijního zákona – zákon č. 300/2011 Sb. (srovnej i náleze Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, *Chrastava*). Zrušené loterijní povolení pro

území statutárního města bylo vydáno v roce 2009, tedy ve chvíli, kdy obce již disponovaly pravomocí prostřednictvím obecně závazných vyhlášek vybrané loterie a jiné podobné hry omezit či zcela vyloučit. Žalobkyně si proto mohla a měla být vědoma, že její podnikatelský záměr byl vždy limitován vůlí Zastupitelstva statutárního města, jež mohlo provozování určité loterie na území města kdykoli podřídit regulaci. Žalobkyni tak nemohlo vzniknout jakékoli legitimní očekávání, že provozování loterií nebude moci statutární město regulovat. Pokud totiž obce měly pravomoc regulovat hazard na svém území již před přijetím zákona č. 300/2011 Sb., přechodné ustanovení v čl. II odst. 4 tohoto zákona nebylo prostředkem k vyvážení práv obcí a práv provozovatelů loterií, ale naopak se jednalo o omezení již existujícího práva obcí regulovat loterie. Ústavní soud shledal v této skutečnosti neodůvodněný zásah do práva obcí na samosprávu, což vyjádřil v nálezu Klatovy. Jelikož žalobkyni tvrzené legitimní očekávání nevzniklo, nemohlo dojít k protiprávnímu zmaření očekávané investice nebo k porušení vlastnického práva či práva na podnikání, a to jak v kontextu vnitrostátní právní úpravy, tak unijního práva a Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod.

32. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014-32, č. 3194/2015 Sb. NSS, v němž tento soud vůbec poprvé posuzoval případ zrušení povolení k provozování loterie nebo jiné hry z moci úřední za použití § 43 loterního zákona. Nejvyšší správní soud se v tomto rozhodnutí obsáhle zabýval vývojem příslušné právní úpravy, kontextem obdobných sporů i judikaturou Ústavního soudu, včetně loterijního nálezu. Nakonec Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry vydané dle § 50 odst. 3 loterijního zákona lze zrušit dle § 43 odst. 1 téhož zákona nejen pro okolnosti skutkové povahy, ale též pro okolnosti rázu právního. Těmi může být i vydání obecně závazné vyhlášky, jež v místě, kde byl povolen provoz hracího přístroje, provozování loterií a jiných podobných her zakazuje. Z loterijní vyhlášky vyplývá, že pouze v určitých částech statutárního města je povoleno provozovat vybrané loterie. Pokud výše popsané loterijní povolení kolidovalo s loterijní vyhláškou, nelze v postupu žalovaného dle § 43 odst. 1 loterijního zákona, který vyústil ve zrušení loterijních povolení, spatřovat nerespektování závěrů Ústavního soudu.
33. Jelikož nemohlo být z výše uvedených důvodů zasaženo do legitimního očekávání žalobkyně, respektive jejích vlastnických práv či práv na podnikání, soud považuje za nadbytečné, aby se zabýval odkazovanou judikaturou Ústavního soudu, Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora vztahující se k principu právní jistoty, ochrany nabytých práv, legitimního očekávání a právního státu. Jak totiž Ústavní soud vyjádřil v bodě 42 nálezu Klatovy „[...] nelze u provozovatelů interaktivních videoloterijních terminálů hovořit o existenci legitimního očekávání (jež by snad napadeným ustanovením mělo být chráněné) spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů - stejně jako každý jiný subjekt práva - si totiž mohli a měli být vědomi rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů (včetně obecně závazných vyhlášek).“ Zdejší soud se plně s tímto závěrem ztotožňuje a žalobkyně nevznesla přesvědčivé důvody, které by ho vyvracely.
34. Navíc zdejší soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015-170, v němž se v bodě II. A detailně vypořádal s aplikovatelností unijního práva v obdobném případě. Dospěl k závěru, že unijní právo není aplikovatelné na čistě

vnitrostátní situace podnikání v oblasti provozování výherních hracích přístrojů. Ani základní zásady unijního práva tedy nejsou aplikovatelné na rozhodování správních orgánů podle § 43 loterijního zákona. Vzhledem k tomu, že posuzovaný případ neobsahuje žádný unijní prvek, argumentace judikaturou Soudního dvora je bezpředmětná.

35. Rovněž neshledal soud důvodnou námitku žalobkyně obsaženou *ve čtvrtém žalobním bodu* spočívající v tom, že regulací hazardu na území obcí došlo k porušení čl. 34 SFEU, protože z tohoto důvodu žalobkyně navrhla soudu, aby položil Soudnímu dvoru předběžnou otázku, zda tuzemská právní úprava představuje omezení volného pohybu zboží.
36. Soud v návaznosti na výše uvedené poukazuje na bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015-170, v němž se uvádí, že „[j]akékoliv úvahy o neaplikovatelnosti § 50 odst. 4 loterijního zákona, včetně úvah o předložení předběžné otázky, se proto stávají v nynější kauze nadbytečné a navýsost akademické.“ Pokud město Přerov mohlo loterijní vyhlášku vydat i na základě § 10 písm. a) obecního zřízení, je nadbytečné nejen posuzovat notifikační proces zákona č. 300/2011 Sb. (srov. body 30 a 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, 1 As 297/2015-77), ale rovněž zkoumat otázku omezení volného pohybu zboží, což by mělo význam pouze tehdy, pokud by měl případ určitý unijní prvek. Skutečnost, že v daném případě se právo EU neuplatní, neboť žádný unijní prvek nebyl žalobkyní ani tvrzen, vyjádřil již Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku pod bodem 33 a dále pod bodem 34 rozsudku se vyjádřil i k posouzení položení předběžné otázky SDEU, na což zdejší soud pro stručnost odkazuje.
37. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá nezákonnost loterijní vyhlášky a to s ohledem na její diskriminační povahu. Přitom žalobkyně poukazuje na skutečnost, že v předmětném případě byly určeny pouze jednotlivé adresy, aniž by bylo zřejmé kritérium, dle kterého obec postupovala.
38. Je skuteností, že v posuzované OZV není obsaženo žádné konkrétní kritérium, dle kterého měl být proveden výběr provozoven, jež mohou i nadále provozovat VHP. Toto kritérium není obsaženo ani v předloze pro 9. jednání zastupitelstva města Přerova, které se mělo uskutečnit dne 12. 12. 2011.
39. Soud při posouzení diskriminační povahy předmětné OZV byl veden následujícími úvahami:
40. Právní úprava by byla diskriminační, pokud by pro různé subjekty ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti (přímá diskriminace), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (nepřímá diskriminace).
41. Zúčastněná osoba ve vyjádření ze dne 13. 8. 2019 uvedla, že důvod, pro který byla zvolena hranice právě 89 m od školských zařízení, je již součástí předchozího vyjádření zúčastněné osoby ze dne 27. 6. 2019. Tomuto tvrzení lze přisvědčit, neboť jednak ve vyjádření ze dne 27. 6. 2019 se uvádí, že „Počet zrušených provozoven z této, v pořadí „třetí regulace, byl tedy téměř totožný s počtem zrušených provozoven z „druhé regulace“, s čímž právě úzce souvisí délka zvolené vzdálenosti 89 m, neboť od roku 2009 bylo záměrem města Přerova regulovat na svém území provoz loterií a jiných podobných her postupnými kroky (nikoli tedy skokově), a to s cílem eliminace negativních jevů spojených s tímto prostředím“ a jednak žalobkyně byla ve fázi řízení po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyšším správním soudem s tímto důvodem

obeznámena (hranice 89 metrů byla stanovena z důvodu, aby počet zrušených provozoven byl stejný, jako při předchozí regulaci).

42. Po výzvě soudu město Přerov již dne 5. 5. 2017 sdělilo, že hlavním cílem regulace (vyhlášky č. 3/2012) bylo zúžení okruhu lokalit, ve kterých mohou být provozovány loterie a jiné podobné hry v blízkosti škol či školských zařízení, neboť jedním z cílů byla snaha chránit děti a mládež před negativními jevy s hazardními hrami těsně spojenými a důsledky plynoucími z účasti na těchto hrách.
43. Toto odůvodnění však nevysvětluje zvolenou vzdálenost 89 metrů od školských zařízení. Takto nezaokrouhlené číslo se soudu jeví jako účelově zvolené a ve svém důsledku vyvolává bez logického odůvodnění vznik pochybností o nediskriminačním charakteru vyhlášky. Ostatně i z vyjádření zúčastněné osoby ze dne 27. 6. 2019 vyplývá, že cílem města Přerov je postupné, nikoliv skokové, snižování provozoven hazardních her. Vyhláškou č. 6/2011 došlo ke snížení počtu provozoven z 54 na 46 míst. Další regulací (vyhláška č. 3/2012) došlo ke snížení provozoven o stejný počet, jako v regulaci předchozí, tedy ze 46 míst na 38. Zúčastněná osoba doslovně uvedla, že: *„Počet zrušených provozoven z této v pořadí „třetí regulace“ byl tedy téměř totožný s počtem zrušených provozoven z „druhé regulace“ s čímž právě úzce souvisí délka zvolené vzdálenosti 89 m.“* Toto tvrzení zúčastněná osoba znovu zmínila ve vyjádření ze dne 13. 8. 2019. Byť prezentovaný cíl posuzované loterijní vyhlášky je nepochybně žádoucí a vyhláškou byl vytvořen prostor pro snížení patologických následků provozování hazardu, nelze akceptovat umělé vytváření hranice, za kterou již lze provozovat loterie a jiné podobné hry pouze za účelem, aby došlo ke zrušení stejného počtu provozoven, jako v předchozí regulaci. Jinými slovy stanovení hranice 89 metrů pro regulaci hazardních her v blízkosti školských zařízení se v tomto případě jeví jako značně účelové a nepřezkoumatelné, a to i vzhledem k nezahrnutí dětského domova do lokalit touto vyhláškou chráněných (k tomuto viz dále).
44. S ohledem na sdělený cíl regulace OZV, kterým byla - snaha chránit děti a mládež před negativními jevy s hazardními hrami těsně spojenými a důsledky plynoucími z účasti na těchto hrách - byl soud nucen vypořádat se s otázkou, zda působnost dané vyhlášky lze vztáhnout i na dětský domov se školní jídelnou. Dle tvrzení zúčastněné osoby důvodem výběru zařízení mělo být, že zabezpečují pravidelný vzdělávací program pro děti a mládež. Z uvedeného lze dovodit, že záměrem přijetí vyhlášky a kritériem pro určení jejího rozsahu byla tedy mimo jiné ochrana mládeže před dopady hazardních her. V tom případě se soudu jeví jako zcela nelogické nezahrnutí dětského domova, nadto se školní jídelnou, do výčtu zařízení, v jejichž okolí nesmí být provozovány loterie a jiné podobné hry, neboť právě skupina obyvatel, jež má za cíl předmětná vyhláška chránit, na tomto místě pobývá trvale a pravidelně se pohybuje mezi tímto domovem a školskými zařízeními, které navštěvují. Dopad by zde mohl být o to větší, neboť děti a mladiství se v okolí dětského domova pohybují denně i opakovaně, kdežto ve vzdělávacích zařízeních pobývají pouze dočasně. Vyjmutí dětského domova z působnosti této vyhlášky a zahrnutí provozovny na adrese Jungmannova 1463/1, Přerov, jež je i dle žalované (vyjádření ze dne 13. 8. 2019) od dětského domova vzdálena pouhých 47,7, potažmo 77,3 metrů (tedy naplňuje kritérium vzdálenosti do 89 metrů), a je tedy dle Městského soudu v Praze v rozporu s důvodem, pro který bylo stanoveno kritérium vzdálenosti školských zařízení od zařízení provozujících loterie a jiné podobné hry. Přestože si je soud vědom, že lze do určité míry polemizovat, zda dětský domov lze zahrnout, byť extenzivním výkladem, pod školská zařízení, důvodem pro stanovení kritéria vzdálenosti 89 metrů byla mimo jiné především ochrana

mládeže. Z tohoto důvodu je Městský soud toho názoru, že provozovna na adrese Jungmannova 1463/1, Přerov, neměla být zařazena mezi provozovny, které mohou disponovat povolením k provozování loterií a jiných podobných her.

45. Žalobkyně dále namítá, že zvolený způsob měření je sám o sobě diskriminační, neboť nezohledňuje reálnou cestu do provozovny. S uvedenou námitkou se soud neztotožňuje. Nejenže měření vzdálenosti vzdušnou čarou je zcela běžnou záležitostí při regulaci hazardních her v obcích, opačný způsob měření (skutečná vzdálenost provozovny od školského zařízení) by bylo téměř nemožné aplikovat, přinejmenším aplikovat jej nediskriminačně a nesvévolně. Docházelo by k příliš častým odchylkám a stanovení metodiky měření takové vzdálenosti by bylo zcela nepraktické. Lze se jen domnívat, jakým způsobem by byla vzdálenost měřena. V případě, že by trasa měla vést přes pozemní komunikaci, není jasné, zda by vzdálenost byla měřena diagonálně přes komunikaci, jako nejkratší možná vzdálenost, či by trasa musela vést přes nejbližší přechod pro chodce. Zda by vzdálenost provozovny a školského zařízení byla měřena co možná nejkratší či by měření bylo vedeno středem chodníku, přechodu, atd. Soud tak uzavírá, že měření vzdálenosti „vzdušnou čarou“ představuje nejjednodušší a nejméně diskriminační metodu, jak poměřovat vzdálenosti jednotlivých zařízení. Vzhledem ke skutečnosti, že tato metoda je aplikována na všechny subjekty stejně, nelze namítat její diskriminační povahu. Nadto byla metoda měření vzdálenosti vzdušnou čarou řešena přímo zákonodárcem v § 17 odst. 11 loterijního zákona účinného do 31. 12. 2011, kde se hovoří o *okruhu* vzdálenosti do 100 m. S tímto okruhem vzdálenosti pracuje i nadále použitelná judikatura Nejvyššího správního soudu, konkrétně v rozsudku ze dne 20. 1. 2010, č. j. 9 Afs 32/2011-90.
46. Soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že v daném případě nelze vyloučit možnost diskriminačních důsledků posuzované vyhlášky. Jak již bylo uvedeno výše, město Přerov zvolilo vzdálenostní kritérium tak, aby odpovídalo plánovanému postupnému snižování počtu provozoven hazardních her. Ochrana mládeže, kterou zúčastněná osoba též argumentovala, se soudu jeví v daném případě ve světle tohoto kritéria až jako druhotná. Účelovosti zvoleného kritéria nasvědčuje právě vyjmutí dětského domova z lokalit, které by měly být před hazardními hrami chráněny, neboť se jedná o místo, v jehož okolí se každodenně pohybuje zvýšené množství dětí a mladistvých. Byť prezentovaný cíl posuzované loterijní vyhlášky je nepochybně žádoucí, je třeba, aby kritérium výběru bylo stanoveno zcela jednoznačně a přezkoumatelně, aby nevyvolávalo pochybnosti, zda bylo aplikováno na všechny provozovatele ve stejné míře a v souladu s prezentovaným cílem. Z OZV ani z vyjádření města Přerov tak nelze seznat důvody, které by byly neutrální a nediskriminační ve vztahu ke konkrétním osobám, na něž regulace při aplikaci dopadá.
47. Z důvodu diskriminačního charakteru posuzované OZV města Přerov přistoupil soud ke zrušení částí rozhodnutí ministra financí ze dne 22. 7. 2015, č. j. MF-51474/2017/34/2901-RK a rozhodnutí ministerstva financí ze dne 3. 6. 2014, č. j. MF-62788/2013/34-3 podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro jejich nezákonnost. Zároveň soud v této části vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
48. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Jelikož v tomto řízení byla žalobkyně úspěšná, přiznal jí soud plnou náhradu

nákladů. Náklady řízení představují zaplacené soudní poplatky za správní žalobu a kasační stížnost ve výši 3 000 Kč a 5 000 Kč, celkem tedy 8 000 Kč, náklady za zastoupení za 6 úkonů právní služby [převzetí a příprava zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“); vyhotovení správní žaloby a kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; účast na jednáních soudu dne 20. 9. 2017 a dne 23. 8. 2019 dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu a vyjádření žalobce ve věci ze dne 19. 7. 2019 dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d)], a režijní paušální částku ve výši 6 x 300 Kč, tj. 1 800 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem 20 400 Kč. Dále žalobkyně požadovala náhradu cestovních nákladů ve výši 2 622,20 Kč sestávající z částky 1 771,20 Kč (jako sazbu základní náhrady za použití osobního motorového vozidla zn. Peugeot dle přiložené kopie technického průkazu za účelem cesty z místa sídla právního zástupce k místu jednání soudu a zpět), 769 Kč (jako náhradu nákladů na spotřebu motorové nafty použitým vozidlem při spotřebě motorové nafty 5,3 l na 100 km za 33,60 Kč/1 l pohonné hmoty při vzdálenosti tam a zpět celkem 432 km) a 82,00 Kč jako náhrady nákladů na stravování) a náhradu *proměškaného času* spojeného s cestou ze sídla právního zástupce žalobkyně k místu soudu a zpět ve výši 1 000 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu vztahující se k ústnímu jednání konanému dne 23. 8. 2019, což jí bylo soudem přiznáno. Celkem byla žalobkyni na náhradě nákladů právního zastoupení přiznána částka 24 022,20 Kč bez DPH (20 400 Kč + 2 622,20 Kč + 1 000 Kč). Z této částky 21% DPH činí 5 044,62 Kč. Celková částka včetně DPH tak činí 29 066,82 Kč. Soud tedy přiznal žalobkyni na nákladech řízení po zaokrouhlení celkem 37 067 Kč.

49. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil povinnost, v souvislosti s jejímž splněním by jí náklady vznikly (§60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. srpna 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu